

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
УЖИЦЕ

Александар Поповић
**СВИЊСКИ
ОТАЦ**

Режија: Хаџи Немања Јовановић

Сезона: 2021/2022 • Премијера: 554

Александар Поповић

СВИЊСКИ ОТАЦ

Режија и сценографија: **Хаџи Немања Јовановић**

Костимографија: **Тамара Бушковић**

Дизајн звука: **Никола Пејовић**

Дизајн светла: **Александар Росић**

Дука Сујић – **Тијана Каракић Радојичић**

Стева Васиљевић – **Бранислав Љубичић**

Мајка Дара, Стевина – **Биљана Здравковић**

Тетка Зага, Дукина – **Ивана Павићевић**

Др Милорад Бајић, психолог – **Вахидин Прелић**

Сукијасевић, начелник потерне службе – **Игор Боројевић**

Управник КПД – **Момчило Мурић**

Судија – **Хаџи Немања Јовановић**

Миланка – **Драгана Врањанац**

Мрвица – **Јована Васиљевић**

Инспицијент: **Јанко Радишић**

Суфлер: **Младен Васић**

Техничка реализација: **Маријана Зорзић Петровић**

Бине мајстор: **Славко Васић**

Мајстор светла: **Александар Росић**

Мајстор тона: **Никола Пејовић**

Уметнички кројач: **Гордана Мајдов Марковић**

Гардероберка: **Гордана Савић**

Шминка: **Мирјана Илић**

Столарски радови: **Обрадин Курлагић**

Реквизита: **Милан Мијаиловић**

Декоратори: **Млађан Ђитић, Душко Јанковић,**

Миломир Богдановић

Сезона: **2021/2022.**

Премијера: **554**

Организаторка: **Љиљана Матић**

Техничка директорка: **Маријана Зорзић Петровић**

Директор: **Зоран Стаматовић**

РЕЧ РЕДИТЕЉА

„Свињски отац“ је прича о људским слабостима, страстима, прича о љубави и страху од исте. Посесивна, каква у корену потенцијално и јесте свака мајчинска љубав, „љубав“ мајка Даре прераста у једну општу метафору друштва, себичног, несвесног себе и неспособног на промене.

Радња драме смештена је у осамдесете године 20. века, док ће поставка изаћи из оквира времена, али не и простора, јер како сам писац каже, говори о менталитету српског народа, који се толико трудио да разуме. Има ли љубави без жртве и када жртва губи смисао? Колико смо спремни да се жртвујемо? Можемо ли данас и себе и друге у потпуности прихватити онаквим какви заиста јесмо или ћemo се увек враћати у тачку из које смо кренули?

То је та Поповићева филозофија апсурда, јер метафора започета насловом налази свој одјек у виду отрежења на самом крају круга, али нуди и наду у живот.

Прихватање себе и својих мана је полазна тачка у сваком процесу промене. Да ли смо спремни да се препознајмо и колико смо спремни да се мењамо? Зато нам је сусрет са Александром Поповићем на сцени неопходан. Његов поглед треба издржати, треба га у душу погледати, јер то је пут да завиримо и у себе, да се театар врати вечитим темама а глумац лицу. Тај лик, процес његовог рађања и настајања, управо су оно што глумцу недостаје. Свет живих, опипљивих, аутентичних, малих људи са великим проблемима који не могу да се не одиграју и не проживе. У њихову кожу се лако увлачи, а из исте после тешко налази пут назад. Јунаци Поповићевих драма својим проблемима и малим животима толико зраче, и просто траже да нису само костим, и нису само шминка, и на крају нису само ни лик, они су сам глумац. То је Поповићева магија којој се нити може, нити треба одупирати. И када се на сцени сретну лик-глумац и гледалац-лик, ко ће се тог истог лица лакше одрећи када га једном препозна?

Хаџи Немања Јовановић